останаме вѣрни на християнството в'което се роди-
ла. Кой знае, неосновавнитѣ добрѣ в'християнската
наука тъзи чади на Еврейката да неса наградали
да станѣтъ послѣдователи на Исламизлъкъ.

Но да оставим на страна Султан-хана, годѣто

се представил на неаполитанский краля Роберта за
цар' Шишмана, сина на Михаила царя, и се отли-
чил в'ночовитѣ служби. Подирѣ напусна неаполи-
тански двор за да си иде в'отечеството и се зато-
тил в'Емскитѣ планини (стара планина) и като
се събирал при него много народ, той завоювал про-
тив Шишмана. Но, когато нѣмал успѣх той повди-
гнал турцитѣ, които му давали войска с'нас, и
с'тази помощ той опустошил селата около Раз-
град и изгорил Златица, тъй щото неприятел-
ят е бил принуден да прибѣгне при (чичо му) Дуна-
ва, който Никола Сатина бѣше взел от родите-
литѣ за своя законна съпруга, тя като взела по-
дарци и обѣщания, колкото и било нужно, отпра-
вила господаря си в' 1372 год.

Да разкажем сега и за съвръшениятѣ на
покойна Шишмана и за останкитѣ неговы.

Во врѣмето на тогъзи Шишмана, Софийски-
ятъ управител бил, според турскитѣ историци,
Дяк Шишман, или Дяка бан, т.е. бан Исаак Шиш-
ман, или както чичо му го зовяла Янка Шишмен,
когато младичъ потурченик бил Индже Балаба-

а) Той, младият потурченик, който дошел та го излягал от
като го заварал в' Пловдив та дигнал турска войска и превзел
София, според както разказват, подиръ отишел в' Бер (Чеки Загра) и
пал на Чирпанскитѣ пѣти, близу до Бер, от дѣто се прогледвали